

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Poggii Florentini Oratoris || Clarissimi, Ac Sedis Apo.||
Secretarii Opervm ||**

Poggio Bracciolini, Gian Francesco

Argentinae, 1513

VD16 ZV 12623

Guarino Veronen[is] silentij excusatoria

urn:nbn:de:hbz:466:1-14341

charitate cōiunctos. Et eū ut scis iocunda atq; opulenta possessio/ diligere a multis
& charum haberi: ab his p̄sertim qui & ip̄i digni sunt ut diligant propter suam vir-
tutem. Complector itaq; toto animo & p̄ctore/ ut aiunt / prop̄sum tuum erga
ma amorem: quem mihi & voluptati & ornamento exis̄imem esse futurū. Hoc
scias volo: me tuum esse: daturūq; operam: ut quod tua sponte cepisti / nullo meo
in te officio adductus/ deinceps mea in te obseruantia/ ne dicam merito sis factus
rus. Vale. & me ama. Floren. prima Kalen. Aprilis.

Poggius florentinus Cosmæ de Medicis S.D.P.

Hieronymū de Bardis dilexi semp ut filium: tum p̄pter nos/ tum quia visus est
mihi bene agendi. Humanissimus quippe est adolescēs & bonē indolis. Ip̄e est mihi
hi restis: me semper exhortatū esse eum ad honestatē & virtutem: neq; peperisse
obiurgationem: etiam si quādo ut adolescentes solent/ lapsus est in rebus leuitis
his. Sentio autem nunc eum incidisse nuper in errorem quendā/ si ad aetatem refer-
ras grauem: si ad rem/ nō magni eximandū: p̄sertim cum error fuerit / nō vitiosus.
Quōtūne in mores transeat/ v̄bis castigandus est: sed ita/ ut odio criminis melior sis
at. Video eum p̄nitere errati sui: fateriq; ingenue culpā/ & castigatione dignum
proferri: quę sunt optima pudētis animi signa/ & errore suo dolentis. Ego illū ob-
iurgauī v̄hemētius. Non dissimulat erratū: neq; excusat excusatōem peccati / sed
signa p̄nitētis ostendit: asserens emendaturū se delictū suū: tibiq; & famę suę fa-
ctū. Non cōmendo eum tibi: neq; eū est opus/ sed rogo: ne aspa nimis cens-
sura in eum utaris. Itaq; a iadueritas hanc culpam ut emēdatior fiat. Omnis eū pec-
na ad utilitatē delinquentiū cōstitutata est. Labunt etiam ut scis firmiores / & aetate
maturarunt ignoscendū sit: etiam tenere/ si ulterius non progrediat culpa. Credo te re-
cte factū: si ei remiseris: ne hac ifamia recepta tanq; pro malo repulsus/ infirmos
mores ad peiora cōsilia conuertat. Qui eū non ex malicia/ sed imbecillitate labū-
turerigendi ac subleuandi sunt/ non propellendi aut desijciendi. Sed nimis multa/
tibi p̄sertim qui es omnīū sapientissimus/ hęc motus charitate scripsi: quę velu-
ta Poggio in bonam partem accipias/ volo. Vale.

Poggius florentinus Guarino Veronensi S.D.P.

Philippus tuus archiep̄scopus Veronensis reddidit mihi a te litteras: quę fures
runt mihi a dmo dū gratę. Lectis litteris/ pollicitus sum ei: non rem unam aut alte-
ram/ sed quęquid in me erat a auxiliij & consilij: meq; sociū ad visendas reliquias Ver-
bis/ si id vellet obtuli. & simul rogauī: ut cum redire vellet/ dignaretur ad me veni-
te/ ut afferret ad te litteras meas. Sed homo ut solent locupletes & rerū abundans
obumbratus magnitudine ceterorū/ oblitus est Poggij. visum est forsan ei me nō
esse illum quē putabat. Ita abiit sine responsione. Sed in hoc parua est iactura. Hoc
ideo scripsi: ut nullam in me negligentiam videas rescribēdi. Excusatione taciturni-
tatis non est opus. Nam ea dem quoq; est in me culpa. Sed malumus officio litte-
rarū uti/ q; defensione silentij. Petiui de te/ deq; tuis diligenter: quibus bene esse sumus
me est mihi voluptati. Norū fac mihi quid agis eorū quę spectat ad nostra studia:
si quid scribis: si qd meditaris. Ego eū obmutui: licet aliqui vox restitueret. Nam bar-
barum nostrū audio ita distrahi occupationibus publicis: ut difficile sit illi scriptio-
ni opam dare. Sopiunt musę nostrę/ nisi exatētis eas vos: quibus & ocij satis est / &
plurimū facultatis. Ordire igitur aliquid: aut si iam egisti/ facito me p̄cipem nō so-
lum actionis/ sed recogitatōis tuę. Alexander qdem Veronēsis/ qui sacerdos est/
& mihi a dmo dū familiaris: utitur domo mea & rebus oibus ut suis. Ego eū quia
obsequensimū cogno ui hoīem & obseruantē mei / valde diligo. Vide quid ex
his v̄bis cōficere volo: eum esse scq; virum bonū/ hac vulgari cū nota qua hoīes bo-
nū dicunt. Scis eū malos mihi non placere. Intellige quid dicam. Non accipias hoī-

Pro lapsio
intercedit

Silentij ex-
cusatio

Seneca,

ut dicit Seneca. Qui malos odit/omnes odit. Omnis enim mali sumus. Sed hos malos designo/qui facinorosi & aperte sunt mali, cum his mihi nulla est communitio. Hunc autem Alexandrum ita bonum appello: ut nullum malum facinus/nullum scelus/nullam fraudem de eo audierim. Hec ob eam rem scribo/ut testimonio meo eum excuses/si qui de illo obloquerentur. Nam pridie mihi reuultu scriptum esse sibi dicit a quibusdam in domo Epi eum hic manere: nescio cuius scemine causa. Hoc falsum est. Nam non ui huc satis recte & uitam suam. Non dico eum non esse amicum/dimona Catherina dicitur: sed caute & ita ut ego ceterique qui pudorem seruat & uitam turpitudinem. Vale.

Poggius florentinus reuerendissimo domino Iuliano Cardinali sancti Angeli legato per Germaniam S.D.P.

Doleo pater optime/hanc expeditionem Germanicam in tanto labore/tanto studio constam/tam ridiculum/tam turpem exitum habuisse. Mirum est audire tanta uerordia eam gentem cōsectam fuisse: ut ne hoste quidem cōspecto / tanquam lepores effugerit ad inanem aure commotionem. Sed in communi dolore hac cōsolatione hac futura non preuidisse solum/ sed presenti quoque tibi denūciasse. Cum tu me deridens dicebas: me non posse errare/ si quid mali euentum prederemur euismodi uates ut plurimum solerent esse ueridici. Ego uero non diuinatione utebar/ sed certissima quadam cōiectura: qua preteritis cōnectens presentia/ ca uisum rerum & principia recordans/ ueluti oculis uidere uidebar nescio quam futuram pregrandem tempestatem. Ea autem quotidie accidunt/ ut magis in ea opinione cōsisterem. Video

De desolatione ecclesie ruina.

quandam ueluti presagia timoris mei. Solebant esse in populo Christiano tum Reges/ tum principes: quorum uiribus freta ecclesia se tacebat aduersus malignantes. Et licet multis factaret fluctibus: semper tamen aliquem portum nacta est: in quo acquiesceret ruita a turbibus uentorum. Nunc autem quem dabis ad quem confugiat: ut non tantum ad scopulum allidat. Communis quasi infamia omnes persuasit: ut gaudeant aduersariis nostris: & mala insuper impendant. Nos uero speremus bonam fortunam: aduersa si acciderit modice feramus. Ego ita me comparo ut quicquid tempora tulerint/ in bonam partem accipiam. Neque ita me dabo rebus exteris/ ut in me multum possit fortuna. Nam ut nunc me quidē res sunt: est ut non timeam impetum eius: cuius est maxime ueluti fulgura solent eminentiora quere ac dissipare. Sed tamen quicquid ea moliantur: potissimum erit non multum commoueri animo: neque in communi calamitate/ praeter priuam portumculam commouebat. Sed oremus Deum ut auferat facultatem experiendi hinc nostram sapientiam. Nescio enim si quam scribendo ostentamus fortitudinem/ eam serendo representarem. Audio te conuocasse homines ad conciliū/ multosque conuenire. Laudo prudentiam tuam: qui postquam arma non successere/ confugis ad consilia facerdotum: in quibus propter uitae integritatem/ propterque huius extinguendae pestis cupiditatem magna spes habenda est. Vasa uinaria ad partum & somnum nata. Fuit aliquando bellifera germanica natio: nunc pro armis uino pugnant & crapula: tantumque habent uirum/ quantum uini possunt capere. Quod ubi deficit/ & animo deficiant necesse est. Itaque existimo potius inopia/ non hostium quos ne uidistis quidem formidinem ad tam periosam fugam eos compulisse. Tu uero putabas sobrietate pugnam esse. Sed si haec expe ditio de nouo inuenta esset: existio te sententiam mutaturum: putaturumque maximam uini copiam plurimum in bello posse. Nam si prisci ferunt: Ennius poetam nunquam nisi potum ad arma dicenda accessisse: certe ad ferenda tractandaque arma/ multa potatione uini opus esse fateri oportet: cum multo maius existat bellum gerere/ quam describere. Et fortassis non nulla culpa apud te fuit: qui ceteros ex moribus tuis existimasti. Quod ne iterum in concilio tibi accidat prouide: & uerborum meorum fac memineris/ quibus tecum iustus sum antequam abires. Inijce aliquam offulam fauicibus: quam non facile deglutiant. Sed satis iocorum in rebus presentium turbidis. Nos hic pace fruimur. Curia tenuis est & exilis. Hoc & bello accidit/ & morbo Pontificis nimis longo: & multo magis quam ex

germanos uinosos

Ennius.